1. A 110. oldal alján, illetve a 111. oldal tetején egy szövegrész kimaradt. A 111. oldal nem értelmezhető mondattöredékkel kezdődik;
2. A 110. oldalon a 3.1.1.1 (Települési szennyező források" c. pontban említést tesz a csapadékvízről is, de azt a szennyvíz alatt, annak „alpontjaként" hozza az anyag, célszerű lenne ezt külön tárgyalni. Nagyobb terhelést az egyesített vagy elválasztott szennyvíz csatornákból, szennyvizet is tartalmazó túlfolyó vizek okoznak;
3. Záportározók építését bele kell venni a támogatási rendszerbe, erre utal is az anyag, de javasolt nagyobb hangsúllyal szerepeltetni (8. fejezet). Az anyagban elszórtan, utalás szinten több helyen előjönnek a záportározók létesítését támogató javaslatok. Záportározók esetében fontos lenne azt az elvet is megfogalmazni, hogy első lépésben a nagyobb „szennyező forrásokat", azaz a nagyobb vízhozamú szennyvíztisztító telepeket, vagy egyéb bebocsátókkal kellene kezdeni a záporvizek késleltetését, kezelését;
   A 8-11. táblázatban szerepel a záportározókkal kapcsolatban, hogy 16/6 esetben kellhet záportározó. A számszerűsítést mellett célszerű nevesíteni is a projekteket;
4. A 8.2.4.4 pontban javasoljuk a vízvisszatartást segítő beavatkozások erősebb hangsúlyozását, egyúttal azt is kiemelni, hogy belterületen nem csak a közterületi csapadékvizet érinti a kérdés, hanem az ingatlanokon belüli csapadékvíz visszatartás, tározás szorgalmazása is szükséges. A közterületi rendszereknek támogatni kell a magáningatlanok csapadékvíz elhelyezését a magánterületen kiépített késleltető/hasznosító tározókból túlfolyó csapadékvizek befogadásával, a magáningatlanoknak pedig tehermentesíteniük kell a közterületi csapadékvíz elvezető rendszereket, úgy egyesített, mint elválasztott csatornarendszereket, felszíni csapadékvíz elvezető árkokat ;
5. A 21.10 pontban az anyag megemlíti a rekonstrukciós tevékenység fokozását. Ez kiemelt jelentőségű kérdés, a jelenlegi forrásoknál nagyságrendekkel többet kell fordítani ez elavult hálózati szakaszok cseréjére, felújítására.
   A fejezet ugyanakkor említi az egyesített rendszerek szétválasztásának szükségességét is. Nem javasolt ezt általános érvényű irányelvnek kitűzni nehezen, vagy nem megvalósítható. A tapasztalat azt mutatta, hogy ennek megoldása igen nehézkes, szinte lehetetlen. A szétválasztás közterületen úgy valósulhat meg, hogy a továbbiakban csapadékcsatoranként funkcionáló egyesített rendszerű csatorna mellett párhuzamosan épül egy, vagy két új elválasztott rendszerű szennyvízcsatorna, melyre rá kell kötni az inatlanok szennyvíz elvezető csatornáját. A nagyvárosi, zsúfolt közműhelyzet miatt egy vagy két csatorna elhelyezése, a bekötések megduplázása helyhiany miatt alig, vagy nem megvalósítható. A szétválasztást minden egyes csatlakozó ingatlan házicsatorna rendszerében is maradéktalanul végre kell hajtani, ha szükséges, az épület belső rendszerek átalakításával. A végponti művek (szivattyútelepek, tisztítótelepek) teljes átalakítása is elengedhetetlen. Ennek a gyakorlati esélye minimális.
   Önmagában a szétválasztás nem nyújt megoldást a hálózat állapotának javítására.

8.3. „Átfogó Intézkedések"

A szennyvízelvezetés legnagyobb problémája, hogy jelentős mennyiség ű csapadékvíz kerül illegálisan a szennyvíz csatornába, az intenzív felhőszakadások idején pedig az egyesített rendszerű csatornahálózat is túlterheltté válik, felszíni kiöntések keletkeznek, és nagy mennyiségű túlfolyó hígított szennyvíz terheli az élővíz befogadókat.

A jelenlegi jogszabályi környezet elkülöníti, megkülönbözteti a magáningatlanokra, a közterületekre, közutakra hulló csapadékvizeket, elvezetésüket. A közterületi csapadékvíz elvezető rendszer megtagadhatja a csapadékvizek fogadását a magáningatlanokra, ugyanakkor a magáningatlanokra hulló csapadékvíz elhelyezésére az ingatlantulajdonos feladatává teszi. Ez véleményünk szerint felülvizsgálatra szorul olyan irányba, hogy a közterületi csapadékvíz rendszereknek támogatniuk kell a magáningatlanok csapadékvíz bevezetési problémáit a tározókból túlfolyó vizek befogadásával, a magáningatlanoknak pedig tározó létesítésével tehermentesíteniük kell a közterületi elvezető rendszereket.

További probléma a csapadékvíz elvezetéssel, hogy a csapadék kezelésére, késleltető tározására nem, vagy nem elégséges kapacitással létesültek művek. E művek létesítése, bővítése, fejlesztése nem feladata a víziközmű szolgáltatónak, arra forrás nála nem keletkezik, a Hatóság mégis a szolgáltatót bünteti ha a vízjogi üzemeltetési engedélyében foglaltak szerint, a felszíni elöntések elkerülése és a biológiai tisztítás fenntartása érdekében a túlfolyó vizeket a befogadóba vezeti. A Hatóság a vétlen, a vízjogi üzemeltetési engedélyekben foglaltakat betartó üzemeltetőt bírságolja, jogszabályra hivatkozva. Javasolt a jogszabályokat egységes elvek alapján harmonizálni, a vétleneket nem bírságolni. A bírság amúgy sem oldja meg a problémákat, mert azok forráshiány miatt keletkeznek.
Célszerű lenne a hatósági kötelezések, kikötések során figyelembe venni az aktuális jogi környezetet, megvizsgálni, ki kötelessége a művek létrehozása, fejlesztése, és őt, a felelőst kötelezni.

6. A 8.3.3 pont taglalja a víziközmű szolgáltatás költségmegtérülésének elvét. A 9.1 intézkedés említi, hogy szükséges a megfogalmazott célhoz igazodó adórendszer megalkotása. Az elmúlt időszak intézkedései nem ebbe az irányba hatottak (pl.: vezetékadó drasztikus növelése).
A megfogalmazás elég általános, javasolt lenne konkrétabb célkitűzések megfogalmazása.
Ide tartozik a rekonstrukció támogatása (9.2 intézkedés).

A vízterhelési díj esetében javasolja az anyag, hogy a régebbi gyakorlat mintájára ismét lehessen a vízterhelési díj egy részét műszerbeszerzésre fordítani. Ez a javaslat támogatandó, és javasolt kiegészíteni azzal, hogy nem csak műszerbeszerzések, hanem a meglévő műszerek értéknövelő felújítása is elszámolható legyen;

7. Az 572. oldalon csapadékvíz szolgáltatási díj bevezetését javasolja az anyag. A csapadékvíz elvezető művek üzemeltetéséért felelős szervezet csak abban esetben jelölhető ki, ha a fedezet biztosított az üzemeltetési feladatok ellátására (8.3.3 pont);